



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Q. T. N., narozený X, státní příslušnost X, t.č. bytem P. 239, A.,
zastoupeného: Mgr. Petr Václavek, advokát se sídlem Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 3,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 000070664, se sídlem
Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 28.12.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2020 č.j.
CPR-25085-2/ČJ-2020-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 28.12.2020 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2020 č.j. CPR-25085-2/ČJ-2020-930310-V230, kterým bylo projednáno jeho odvolání proti rozhodnutí Police České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 22.5.2020 č.j. KRPK-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

95061-44/ČJ-2019-190027, ve věci správního vyhoštění, kdy žalovaný rozhodl tak, že odvolání se zamítá a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

2. V žalobě žalobce mimo jiné namítal, že obě rozhodnutí správních orgánů jsou v rozporu s právními předpisy, konkrétně s § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále s § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Primární pochybení spatřoval žalobce ve skutečnosti, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, kterýmžto řízením je bezesporu i řízení o správním vyhoštění, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Takto nedostatečně zjištěný skutkový stav pak vedl ke zmatečnosti celého rozhodnutí, kdy žalovaný v zásadě postupoval na základě svých domněnek, a to převážně při hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Vzhledem k vágně zjištěnému stavu věci tak žalovaný ani nemohl přezkoumatelným způsobem posoudit zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť na základě zjištěného si o tomto nemohl vytvořit ucelený přehled. Právě posouzení přiměřenosti bylo správním orgánem provedeno přinejmenším nedostatečně, formalisticky a značně alibisticky. Správní orgán sice zjistil skutečnost, že žalobce na území České republiky (dále jen **ČR**) žije dlouhodobě ve společné domácnosti se svou družkou paní T. T. K. H., nar. X, a svou nezletilou dcerou N. T. D., nar. X, avšak již nezjišťoval hloubku, pevnost a intenzitu těchto vazeb. Jelikož byl žalobce v minulosti odloučen od své nezletilé dcery z důvodu výkonu trestu odnětí svobody, tak nyní nahrazuje ztracený čas s nezletilou dcerou a plně se jí věnuje, denně o ni pečuje, vaří jí, tráví s ní svůj volný čas a spolu jezdí na výlety. Nezletilá dcera si na něho vytvořila pevné citové pouto a opakované odloučení od něho by pro ni mělo fatální dopad do jejího psychického stavu. Dále žalobce namítal nedostatečné vypořádání se s odvolacími námitkami brojícími proti nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán je povinen při rozhodování o správním vyhoštění posuzovat nejen dopady do rodinného života cizince, ale také dopady do soukromého života dalších osob, tedy v daném případě rodiny žalobce. V tomto směru však úvahy správního orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska přiměřenosti jsou zcela nedostatečná. Takovýto postup je však zcela v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož ten výslovně uvádí: „*Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“ Žalovaný tuto skutečnost naprosto přechází. Žalobce dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 6.12.2007 č.j. 1 As 38/2007-80 a ze dne 22.11.2007 č.j. 1 As 39/2007-72 a také uvedl, že žije na území ČR již od roku 1999, tedy přes 20 let. Se svou družkou a nezletilou dcerou sdílí společnou domácnost, osobně o nezletilou dceru pečuje a ta je na něm v mnoha ohledech závislá. Žalobce současně kladl důraz na vypracovanou zprávu Orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen **OSPOD**), ve které bylo jednoznačně konstatováno, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce by bylo zcela nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života nezletilé dcery. Je zřejmé, že i v daném případě správní vyhoštění znamená naprosto nepřiměřený zásah i vzhledem k marginálnímu porušení právních předpisů ze strany žalobce, který zde pobýval pouze 5 dnů bez pobytového oprávnění,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

konkrétně od 7.12.2019 do 11.12.2019, kdy dne 11.12.2019 se dobrovolně dostavil na pracoviště Policie ČR řešit svoji pobytovou situaci a v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 24.7.2015 sp.zn. 3 Azs 240/2014. Žalobce je tedy přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně k okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Správní vyhoštění tak dle názoru žalobce nemělo být vůbec ukládáno, případně měl správní orgán řízení zastavit pro nepřiměřenost nebo uložit povinnost opustit území, která by neměla tak zásadní dlouhodobé negativní následky na jeho rodinný a soukromý život. Stejně tak délka správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem případu. Správní orgány se neobtěžovaly odůvodněním délky této doby. V rozporu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu), neodůvodnily, co je vedlo ke konkrétnímu rozhodnutí uložení vyhoštění na 1 rok. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, prvostupňového rozhodnutí a plná moc.)*.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 15.12.2020 č.j. CPR-25085-2/ČJ-2020-930310-V230** žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen **Policie ČR**), ze dne 22.5.2020 č.j. KRPK-95061-44/ČJ-2019-190027 následovně: Část výroku ve znění „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“ se mění a nově zní „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování.“ Ve zbylé části žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že rozhodnutí Policie ČR ze dne 22.5.2020 výše uvedeného č.j. bylo žalobci vydáno dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo zjištěno, že žalobce opakovaně porušoval právní předpis. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen **EU**), byla stanovena na 1 rok s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců bylo konstatováno, že na žalobce se nevztahuje důvod znemožňující vycestování dle § 179 a § 118 odst. 3 uvedeného zákona, tedy mu byla stanovena doba k vycestování z území EU, a to do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že z lustrací v evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce byl propuštěn dne 13.5.2018 z výkonu trestu. Oddělení azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen **OAMP**) dne 12.3.2016 žalobci pravomocně zrušilo povolení k trvalému pobytu (vedeno pod č.j. OAM-5-6/ZR-2016) a lhůta k vycestování z území ČR byla rozhodnutím OAMP stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce se na OAMP dostavil dne 6.5.2018 (*pozn. soudu nesprávné datum – dostavil se dne 16.5.2018*), čímž nesplnil povinnost dle § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. dostavit se první pracovní den následující po dni propuštění z výkonu trestu odnětí svobody na policii, pokud není držitelem platného cestovního dokladu nebo víza. Žalobce tedy pobýval nejméně ode dne 14.5.2018 na území

bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, tedy nerespektoval povinnost uvedenou ve výše uvedeném rozhodnutí OAMP a nadále setrval na území ČR. Na základě uvedeného bylo žalobci dne 18.10.2019 vydáno rozhodnutí č.j. KRPK-40543-87/ČJ-2018-190027, kterým mu byla uložena povinnost opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Tímto rozhodnutím byla žalobci stanovena doba k opuštění území ČR nejpozději do 50 dnů ode dne oznámení rozhodnutí; rozhodnutí nabylo právní moci dne 7.11.2019. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností od 18.10.2019 do 6.12.2019. Z území ČR žalobce nevycestoval a nadále zde pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Opětovně nerespektoval povinnost uvedenou ve výše uvedeném rozhodnutí a nadále setrval na území ČR. Z uvedeného vyplývá, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, pro které bylo zahájeno předmětné správní řízení a za které mu bylo následně správním orgánem I. stupně uloženo správní vyhoštění. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců porušil tím, že opakovaně porušil právní předpis a v minulosti pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán I. stupně zohlednil rodinný a soukromý život žalobce, následně však nemohl odhlédnout od skutečnosti, za jakých podmínek na území ČR od roku 2008 pobýval. Pobyt žalobce je opakovaně nelegální s jeho plným vědomím, který mohl za dobu svého pobytu na území ČR zcela jistě zaregistrovat, že ČR je nakloněna pouze pobytu cizinců, jejichž pobyt na území ČR koresponduje s právními předpisy. Cizinci, kteří opakovaně porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu. Žalovaný shledal odůvodnění správního orgánu I. stupně jako dostatečné a přesvědčivé, s ohledem na skutkový stav s uvedenými závěry souhlasil a nepřisvědčil námitce žalobce týkající se nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Stanovená doba, po kterou žalobci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států EU, i způsob rozhodnutí zcela koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. Stanovení této doby odpovídá dle názoru žalovaného charakteru, závažnosti a délce protiprávního jednání žalobce, kterého se dopustil během svého pobytu na území ČR. Stanovení této doby v uvedeném ohledu je opatřením přiměřeným ve smyslu § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a zákona o pobytu cizinců. V závislosti na změně definice území vymezeného zmiňovaným § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců již nelze počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, vázat na pozbytí oprávnění k pobytu na území ČR, ale na uplynutí doby k vycestování, které se pojí s územím členských států EU, neboť právě z něj má cizinec vycestovat a ve vztahu k němu je přijímáno opatření ve formě správního vyhoštění. Žalovaný proto musel přistoupit i ke změně výroku vymezujícího počátek doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, a to tak, aby byl zajištěn jeho soulad se zákonem. Žalovaný nezpochybnil, že žalobce má na území ČR rodinné vazby. Rovněž uznal, že délka pobytu na území ČR je od roku 1998, což není bezesporu krátký životní úsek. ČR žalobci umožnila v tomto období žít na území s rodinou a vychovávat své dítě, dále mu poskytla perspektivu se sociálním a zdravotním zabezpečením v zemi, kde platí právní normy a lidská práva. Žalobce bohužel toto neoceníl, práva a povinnosti si vykládal po svém a právní normy ČR nedodržoval. V této době páchal trestnou činnost, kdy dle rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech (ze dne 3.8.2015 sp.zn. 2 T 123/2014) byl uznán vinným, že neoprávněně prodal jinému a pro jiného přechovával psychotropní látku a spáchal takový čin ve značném rozsahu, čímž spáchal zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c)

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

trestního zákoníku a byl odsouzen podle § 283 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 5 let. Z výkonu trestu byl žalobce propuštěn dne 13.5.2018. Na základě pravomocného odsouzení byla žalobci OAMP dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. V době jeho výkonu trestu odnětí svobody se o chod domácnosti i o výchovu dcery starala jeho družka, nikdo jí finančně nepomáhal, vše zvládla sama. V nyní projednávané věci tedy byly podmínky pro správní vyhoštění splněny, podmínky pro aplikaci § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců tak vůbec nenastaly. Žalobci nebylo ani možné vydat pouze výjezdní příkaz, když pro takový postup nebyl dán zákonný důvod. Konkrétní argumentace k přiměřenosti rozhodnutí jsou uvedeny na straně 4 až 8 prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zásah do rodinného a soukromého života žalobce posoudil a hodnotil, a stejně tak řádně zdůvodnil závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro cizince nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Žalovaný se plně s tímto názorem ztotožnil. Žalobce nepochybně pouze svým vlastním jednáním a konáním ovlivnil budoucí život na území ČR. Toho si však musel být vědom již v době, kdy budoval a zintenzivňoval své rodinné vztahy v ČR, kdy se na území zdržoval již dlouhodobě a vědomě nelegálně, a musel tak počítat s tím, že z tohoto důvodu se jeho rodinné vazby budou s vysokou pravděpodobností v budoucnu realizovat mimo území ČR, což nyní nastalo. Žalobce má dle jeho vyjádření v protokolu na území X rodiče a dvě sestry, čili má stále možnost oslovit svou rodinu. Pokud je žalobce finančně závislý na pomoci své družky, má možnost tuto výpomoc čerpat jistě i v domovské zemi. Správním vyhoštěním nebudou zásadně přetřhány vazby s družkou a dcerou pobývajících na území ČR ve srovnání s délkou správního vyhoštění. Již jen to, že se jedná o dobu 1 roku, totiž nijak nesvědčí pohledu žalobce, že by jakékoliv vazby na území ČR jen pro odloučení po tuto dobu měly utrpět zásadní újmu, neboť zcela pomíjí fakt, že právě tato doba působí jako zmírňující korektiv správního vyhoštění, když horní výše sazby činí podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců až 5 let. Závěrem žalovaný uvedl, že po jeho zásahu do výroku prvostupňového rozhodnutí bylo provedenou změnou dosaženo jeho plného souladu s právními předpisy. Žalovaný uložené správní vyhoštění s dobou, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku považuje za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, za opatření postačující nápravě vzniklého protiprávního stavu i za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 6.1.2021** plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4.3.2019 (*pozn. soudu nesprávné datum – správně 22.5.2020*) č.j. KRPK-95061-44/ČJ-2019-190027, kterým bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce. Dále vyjádřil přesvědčení, že v napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a zákona o pobytu cizinců. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí, když za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit a je třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření, tedy napadené rozhodnutí je plně v souladu se zákonem. Žalovaný neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

5. Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 15.12.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 6.1.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 15.12.2020 zástupci žalobce doručeno dne 18.12.2020.
6. Podáním ze dne 13.1.2021 zástupce žalobce žádal o nařízení ústního jednání.
7. Dne 22.1.2021 se žalovaný omluvil z jednání, jelikož ve stanovený den není možné zajistit účast příslušného pracovníka a současně plně odkázal na písemné stanovisko.
8. Podáním ze dne 5.2.2021 zástupce žalobce žádal soud o umožnění soudního jednání prostřednictvím videokonference (systém POLYCOM).
9. Ústního jednání konaného dne 11.2.2020 se zúčastnil zástupce žalobce prostřednictvím videokonference (systém POLYCOM), žalobce a žalovaný byli z jednání omluveni. Zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a zejména mimo jiné zdůraznil stanovisko OSPODu a protokol o výsledku účastníka řízení. Ze zprávy OSPODu zcela explicitně vyplývá, že rozdělení rodiny, případné vycestování žalobce, by mělo nepřiměřený dopad do života nezletilé a správní orgán na tuto argumentaci vůbec nereflekoval, a toliko uvedl, že ze zprávy OSPOD nevyplývá nic důležitého, pak jednoznačně postupoval v neprospěch žalobce. Stejně tak postupoval v neprospěch žalobce, pokud z protokolu o výsledku účastníka řízení jeho manželky dovedl pouze to, že je schopna se o sebe finančně postarat, a že tak činila i v průběhu výkonu trestu jejího manžela. Závěrem zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zavázal žalovaného k náhradě nákladů za právní zastoupení.
10. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen správní orgán). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
12. Dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
13. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
14. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán nedostatečně zjistil stav věci, kvůli němuž pak ani nemohl řádně posoudit zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zdejší soud dospěl k závěru, že správní orgán v průběhu řízení shromáždil dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Co se týče otázky nelegálního pobytu žalobce na území, tato byla dostatečně prokázána v úvodu řízení a nebyla jím nikdy rozporována. Jedná se tedy především o to, zda správní orgán shromáždil dostatek informací, aby mohl posoudit celkovou přiměřenost rozhodnutí a především pak jeho dopad do rodinného života žalobce. V tomto případě lze odkázat na str. 7-10 napadeného rozhodnutí žalovaného i na str. 4-8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud se jedná o soukromé a rodinné vztahy účastníků řízení, má správní orgán jen omezené možnosti zjišťování podrobností a je do značné míry odkázán na jejich součinnost. Žalovaný provedením lustrací v evidencích zjistil celkovou délku pobytu žalobce na území a především, že na území pobývá též jeho družka (nikoli manželka) a nezletilé dítě. Jak družku, tak nezletilé dítě žalovaný přibral v řízení jako vedlejší účastníky řízení. Současně žalovaný provedl výsledky jak s žalobcem, tak i s jeho družkou a nezletilým dítětem. Všichni zúčastnění tedy měli možnost se k zásahu do jejich rodinného života vyjádřit a uvést skutečnosti ve prospěch žalobce. Správní orgány vazby k družce a dítěti nezpochybnily, ale to, že žalobce nerespektoval zákony ČR, vedlo k tomu, že mu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a svým jednáním tudíž sám ohrozil svůj rodinný a soukromý život. Zdejší soud se tedy s posouzením přiměřenosti dopadu do rodinného a soukromého života zcela ztotožňuje s názorem správních orgánů a dle názoru soudu tedy byl skutkový stav zjištěn dostatečně, když správní orgány shromáždily v průběhu řízení dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí.
17. Dále soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou je ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 5 let. Správními orgány uložená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje ve spodní výši zákonem stanovené maximální doby. Na této skutečnosti nic nemění ani žalobcem poukazovaná délka neoprávněného pobytu na území ČR v rámci několika dnů. S ohledem na to soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 14.3.2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29, kde NSS neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin.
18. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury NSS rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek NSS ze dne 31.1.2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

19. Během ústního jednání zástupce žalobce namítal, že žalovaný jednoznačně postupoval v neprospěch žalobce, jelikož ze zprávy OSPOD zcela explicitně vyplývá, že rozdělení rodiny, případné vycestování žalobce by mělo nepřiměřený dopad do života nezletilé a správní orgán na tuto argumentaci vůbec nerefletoval, a toliko uvedl, že ze správy OSPOD nevyplývá nic důležitého, a stejně tak postupoval v neprospěch žalobce, pokud z protokolu o výsledku účastníka řízení jeho družky dovedl pouze to, že je schopna se o sebe finančně postarat, a že tak činila i v průběhu výkonu jeho trestu odnětí svobody.
20. K namítanému soud uvádí následující. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Ze správního spisu a i z obou rozhodnutí správních orgánů plyne, že uvedené skutečnosti byly správními orgány zcela reflektovány, existenci rodinných vztahů mají správní orgány za zjištěnou a činí ji součástí úvah o přiměřenosti uloženého správního opatření v podobě vyhoštění. Žalobce tak může být nespokojen nanejvýše s tím, jakou závažnost těmito skutečnostem správní orgány v kontrastu se zájmem státu na dodržování právních předpisů přirýkly, nemůže však úspěšně tvrdit, že by některé skutečnosti ohledně jeho rodinného života nebyly vůbec vzaty v úvahu.
21. Obdobně nedůvodná je i námitka, že správní orgány zcela nerelektovaly zprávu OSPOD. Soud k tomuto konstatuje, že stanovisko OSPOD slouží pouze k doložení míry a povahy rodinných vztahů, ovšem v tomto směru zjevně neměly správní orgány obou stupňů jakékoliv pochybnosti o existenci těchto vztahů, tyto zcela přezkoumatelným způsobem vyhodnotily v rámci přiměřenosti přijatého opatření, když stanovisko OSPOD má v daném případě pouze doplňující charakter.
22. V žalobě byly také obsaženy obecné námitky spočívající v porušení § 2 odst. 1 a odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud neshledal namítaná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců a zdejší soud se s jeho závěry v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil, tudíž rozhodnutí nelze shledat nezákonným a v rozporu s namítanými ustanoveními. Podklady, které žalovaný obstaral v průběhu správního řízení, byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující a současně žalovaný své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud se tedy ztotožnil se závěry žalovaného, že napadené rozhodnutí nelze shledat nezákonným a v rozporu s namítanými ustanoveními příslušného zákona a správního řádu.
23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 11. února 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Q. T. N., narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. bytem X,
zastoupeného: Mgr. Petr Václavek, advokát se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 3,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 000070664, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 28.12.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2020 č.j. CPR-25085-2/ČJ-2020-930310-V230,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 17 A 105/2020-49 označený datem 11. února 2020 se opravuje tak, že správné datum vydání rozsudku uvedené v závěru tohoto rozsudku je 11. února 2021.

Odůvodnění:

1. Na základě podnětu Nejvyššího správního soudu Krajský soud v Plzni zjistil, že v závěru písemného vyhotovení rozsudku bylo nesprávně uvedeno datum jeho vyhlášení dne 11. února 2020. Uvedený rozsudek však byl soudem vyhlášen dne 11. února 2021, jak je zřejmé z obsahu protokolu o ústním jednání. Při písemném vyhotovení rozsudku došlo k chybnému označení dne vyhlášení rozsudku.
2. Podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.*
3. Chybné označení data vyhlášení rozsudku na jeho písemném vyhotovení je zřejmou nesprávností, která byla zdejším soudem opravena tímto opravným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 22. března 2021

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

